Жив князь колись. Наслухавшись багато,
Що у світах є Істина ясна,
Що між красунь – найкрасніша вона,
Пішов її, вродливицю, шукати.
Ліг змій між гір, мечем його потятий,
Скорилась вод бурхливих ширина,
Дівич-лісів розпалася стіна –
І перед ним встають її палати.
Іде до брам. – Це що таке? Мара?
Звідкіль вона, потворна ця стара,
Що дух її нудніше паху смерти?
Метнулась геть з-під ніг його земля,
Мов хотячи розверзтись і пожерти...
І чує він: "Шукав мене? Ось я".

Міттенвальд, 1949.